

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ölüm Orucu Direnişi 219. Gününde!

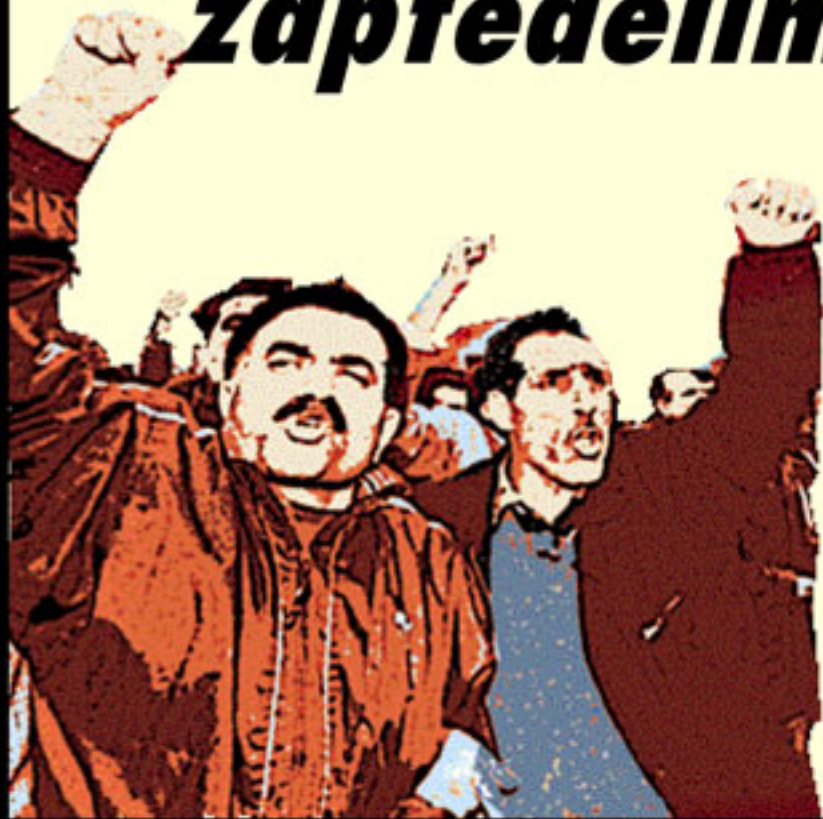
SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/10 • 26 Mayıs 2001 • 150.000 TL

***4 Mart'ın izinde
alanları
zaptedelim!***

İÇİNDEKİLER

Sınıf hareketi ve sendikal ihanet çetesi . . .	3
Türk-İş'in başındaki hain çete işçileri her zamanki gibi sattı!	4
TÜSİAD oligarkları yine	
“demokrasi” istedi	5
Kamu emekçileri hareketi.	6-7
Mücadele bayrağı cam işçisinin elinde.	8-9
İzmir Sümerbank'ta özelleştirme saldırısına karşı direniş!.	10-11
Ölüme, zulme, işkenceye karşın sürüyor direniş!	12
Faşist devlet terörüne boyun eğmeyelim!	13
Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/5	
(orta sayfa)	14-15
Herkesi sorumlu davranmaya	
çağırıyoruz!	16
Düzenin zindan politikaları ve devrimci direniş.	17
Direnin yeni safhası ve görevler	18
Filistin halkının direnişi sürüyor	19
Dünyadan kısa kısa...	20
Mamia Abu-Jamal'in davası yeni bir aşamaya girdi	21
Gençlik hareketi	22-24
Paris Komünü:	
Toplumsal devrimin şafağı.	25
“Gestapo devleti”	26
Mücadele postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/10 • 26 Mayıs 2001
Fiyatı: 5 DM
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Gazetemizin hazırlıkları sürdüğü sırada, kamu emekçilerinin Ankara'ya doğru başlatmış oldukları yürüyüş kolu Bursa'ya varmıştı. Sermayenin faşist devleti, daha birgün önce Yalova'da kolluk güçlerini üzerlerine salmıştı. Ama bu saldırı büyük bir direngenlikle karşılanarak boşa çıkarıldı. Bu saldırıyla aynı saatlerde ise Ankara Emniyet Müdürü'nün açıklaması geldi. Açıklama, açıktan bir gözdağını içeriyordu. Eylemin yasadışı olduğu, müdahale edileceği türünden tehditlerle kamu emekçileri yıldırmaya çalışılıyordu. Ancak, kamu emekçileri bu türden baskı ve yıldırma çabalarına pirim vermediler. Yürüyüş kolu aynı kararlılıkla yoluna devam etti.

Sermaye devletinin, kamu emekçilerine dönük uyguladığı saldırganlığın arkasında, onun devletin sosyal yıkım programını parçalayacak potansiyelleri içerisinde barındırması yatıyor. Çünkü bugün, sermaye devletinin sosyal yıkım programına karşı işçi ve emekçiler cephesinden uzun bir sessizlik döneminden sonra ilk ciddi çıkış kamu emekçileri tarafından gerçekleştirilmektedir. Tüm mücadele isteğine karşın işçi sınıfı, örgütsüzlüğünden dolayı sendika ağalarının kurduğu barikatı aşamamaktadır. Son olarak Kamu TİS'leri bu ağaların büyük bir pervasızlığıyla satılmıştır. Kamu emekçilerinin sahte sendika yasasına karşı açmış olduğu direniş bayrağı, başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun şu an inin inin inletilen diğer kesimleri birleştirebilecek bir niteliğe sahiptir. Sermaye devletini bu kadar sal

Sınıf hareketi ve sendikal ihanet çetesi

“Sendikalar işçi sınıfının sermayeye karşı her günkü mücadelesini yürüttüğü ve kendini disipline ettiği sınıf örgütleridir. Fakat geniş ayrıcalıklarla donatılmış sendika bürokrasisi tarafından bu işlevlerinden büyük ölçüde uzaklaştırılmışlardır. TKİP, sermaye sınıfının bir parçası haline gelen ve işçi sınıfı hareketi içerisinde sermayenin ajanı rolünü üstlenen bu ihanet şebekesine karşı sistematik bir mücadele yürütür. Sendikaları devrimcileştirmeyi işçi sınıfını devrimcileştirme sürecinin temel bir boyutu olarak ele alır.”
(TKİP Programı, VIII. Bölüm/Stratejik ve Taktik İlkeler)

Burjuvazinin işçi sınıfı hareketi içindeki ajanları

Parti Programı’nın sendikalara ayrılmış maddesinin büyük ölçüde sendika bürokrasisine, burjuvazinin bir parçası olan bu ayrıcalıklı kast tarafından sendikaların felç edilmiş olması olgusuna ayrılması elbette bir rastlantı değildir. Bu olgu sendikaların ve sendikal hareketin en temel gerçeğidir ve stratejik değerdedir. Bu nedenledir ki Parti Programı, her konuda olduğu gibi bu konuda da en temel olguyu hareket noktası olarak almış, devrimci hedef ve görevleri de buna göre saptamıştır.

Türkiye’de işçi sendikalarının tepesini tutan yönetici tabaka sosyal açıdan burjuvazinin bir parçasıdır. Burada sözkonusu olan hiç de onları işçi sınıfı kitlelerinden belli ölçülerde farklılaştıran basit ayrıcalıklar değildir. Aldıkları yüksek maaşlar, işçilerin sırtından yararlandıkları çok yönlü olanaklar, keyiflerince kullandıkları şişkin sendika kasaları, kapitalistlerden ve devletten aldıkları doğrudan ya da dolaylı rüşvetler, bu yönetici kastı yaşam biçimi ve düzeyi yönünden burjuvazinin bir parçası haline getirmiştir. Bu maddi yaşam olanakları ve ayrıcalıkları üzerinden onlar yalnızca yaşam biçimleriyle değil, ideolojik düşünce, politik eğilim, pratik korku ve kaygılar yönünden de burjuva sınıfının bir parçasıdır.

Yaşam biçimi, düzeyi ve ayrıcalıklarıyla burjuvaziye mensup olan bu ihanet kastı, işçi sendikalarının tepesine çöreklenerek, bu sınıf örgütlerini ve bunlar üzerinden de sınıf hareketini felç edebilmektedir. Bu, bu bürokratik kastın en temel misyonudur.

Tam da sınıf hareketi içerisinde burjuvazinin ajanı olma misyonunu yerine getirdikleri içindir ki, onlar mevcut burjuva yaşam düzeyine ve olanaklarına kavuşabilmişlerdir. Ve bu konuma kavuşabildikleri ölçüde ise, sınıf hareketine ihanet misyonunu daha bir bilinçli, daha bir gönüllü biçimde yerine getirmişlerdir ve getirmektedirler.

Gönüllü ve hesaplı satış

Türk-İş’in tepesindeki satılmış çetenin yarım milyona yaklaşan kamu işçisinin sözleşmesini, onların istemlerini, eğilimlerini ve ihtiyaçlarını hiçe sayarak satmasına da buradan bakmak gerekir. Bu satış tümüyle bilinçli, gönüllü ve hesaplı olmuştur. Haftalardır çirkin bir oyun halinde sahnelenen görüşme trafiğinde sergilenen roller de tümüyle sahtedir ve sonucu merakla ve endişeyle izleyen yüzbinlerce işçiyi oyalayıp aldatmanın bir gereği olarak yaşanmıştır.

Sonucun böyle olacağı daha en baştan belliydi. İşçilerin sırtından bu düzenin nimetlerinden cömertçe yararlananların kaygıları ve tercihleri, hükümet adına pazarlık masasının karşı tarafında oturanlardan farklı değildi gerçekte. Kriz batağında debelenen onların kendi öz düzenleriydi ve ona bir parça nefes aldırabilmek için faturanın her zamanki gibi işçilere ve emekçilere çıkarılması, İMF dayatmalarının olduğu gibi benimsenmesi, onların da tutum ve tercihiydi.

Bu hain misyonu onlar güçsüzlükten ya da çaresizlikten değil, fakat her zaman tümüyle bilinçli ve gönüllü olarak yerine getiriyorlar. Çünkü bu düzen onların düzeni. Çünkü onlar da burjuva yaşam biçimlerini ve ayrıcalıklarını tam da bu düzen ayakta kaldığı, işleyiş çarkını iyi kötü döndürebildiği ölçüde ve sürece koruyup sürdürebilirler.

Bunun böyle olduğunu

Türk-İş'in başındaki hain çete işçileri her zamanki gibi yine sattı...

Sendikal ihanet çetelerini sırtımızdan atmazsak sonuç hep aynı olacaktır!

Haftalardır süren kamu kesimi TİS'leri sendikal ihanet şebekesinin satış sözleşmelerine imza atmasıyla sonuçlandı. Böylece sermaye, yıkım programlarını hayata geçirmede, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmede kolay bir başarı daha kazanmış oldu. Bayram Meral'in başını çektiği sendikal ihanet çetesinin gerçekte kimin çıkarlarını savunduğu, sermayeye hizmette nasıl sınır tanımadığı bu vesileyle bir kez daha somut olarak görüldü.

Satış sözleşmesi kamu işçisine tam bir yıkım getiriyor

İmzalanan satış sözleşmesinde kamu işçisine 2001 yılının ilk altı ayı için yüzde 15 ücret artışı öngörülmektedir. İşçi ve emekçilerin kriz nedeniyle neredeyse yüzde 70'ler düzeyinde yoksullaştığı bu dönem için yüzde 15 ücret artışı tam bir arsızlık ve utanmazlık örneğidir. İşçilerle dalga geçmektir. Ancak dahası da var. Anlaşmaya göre, bu yüzde 15'lik artıştan doğan fark hemen ücretlere yansıtılmayacak, gelecek yılın Şubat ayında ödenecektir. Dolayısıyla işçiler Temmuz 2001'e kadar tek kuruş ücret artışı alamayacaklardır. Sonuçta hükümetle sendika bürokratlarının görüşmelerinden kamu işçilerinin payına sıfır zam düşmüştür.

Sendikacıların ihaneti sıfır zamlarla da sınırlı değildir. Ne ücret artışlarında, ne de diğer maddelerde kamu işçisinin çıkarlarını korumaya dönük hiçbir şey yoktur. Her konuda hükümetin İMF'ye verdiği sözler ve uygulanmak istenen saldırı programının hükümleri esas alınmıştır. Bu da kamu işçisi için gerçek bir yıkım sürecinin başlaması demektir.

Satış sözleşmesinin sonuçları bir hayli ağır olacaktır. Sadece krizin faturasının ödetilmesiyle, ücret ve sosyal hakların budanmasıyla yetinilmeyeceği açıktır. Buradaki kolay başarıdan cesaret alan sermaye şimdi diğer saldırılarını hayata geçirmede çok daha kararlı ve pervasız bir tutum sergileyecektir. Bunun kapsamının ne kadar da geniş olduğu çok geçmeden daha somut olarak görülecektir.

Sınıf hareketinde sessizlik

Kamu TİS'i son yıllarda ilk kez bu ölçüde sendikacıların eline terkedilmiştir. Geçmiş dönemlerinde kamu işçisi yetersiz de olsa sözleşmesine sahip çıkmaya çalışırdı. Çeşitli eylemler gerçekleştirilir, sendikacılar üzerinde basınç oluşturmak için çaba sarfedilirdi. Sendikacılar sermayeyle satış sözleşmeleri imzalamak için bir parça da olsa minareyi kılıfına uydurma ihtiyacı duyarlar, bazı dönemler ise tabanın tepki ve basıncı nedeniyle hava boşaltma eylemleri, hatta grevler gündeme gelirdi. Nitekim 1995 dönemi TİS'leri uzun ve yaygın bir grev sürecinden sonra ancak imzalanabilmişti.

Fakat bu dönem bunların hiçbirisi söz konusu olmadı. Kamu işçileri sözleşme sürecini büyük bir sessizlik içerisinde izlediler. Son günlerde yapılan üç beş yerel eylem bu sessizliği bozmaya yetmedi. 1

Mayıs alanlarında dahi bu konu sınırlı bir şekilde gündeme geldi.

Çünkü kamu işçisi sendikacılara zerre kadar güvenmiyordu. Satış sözleşmesine imza atılacağından emindi. Sendikacılara bu güvensizliğin başka nedenlerle birleşmesi, sözleşmeyi sahiplenmeyi değil ama çaresizlik içinde beklemeyi getirdi.

Sendikal ihanette pervasızlık

Sendikal ihanet şebekesinin geçmişten bu yana burjuvazinin hizmetinde olduğu biliniyor. Hatta sermayenin sınıfı denetim altında tutmada kullandığı en etkili aracın bu sendikal korucular çetesi olduğunu söylemek mümkün. Bundan önceki İMF-TÜSİAD programına da sınıfı hareketsizliğe mahkum ederek en değerli desteği onlar sunmuşlardı.

Bu çeten

bürokratlarının işçi düşmanı yüzünü yeniden gösterdi. Satışla noktalanın kamu TİS sürecinde yaşananlar ise bunun açık bir biçimde tescili oldu.

Daha bir iki hafta önce kamera ve mikrofonlar karşısında Bayram Meral İMF programını kabul etmelerinin söz konusu olmadığını söylüyordu. Meydanlara inmekten, ortalığı karıştırmaktan söz ediyordu. Bütün bunların göz boyamaktan ibaret olduğu çok geçmeden ortaya çıktı.

Bayram Meral haini bu sözleri söylediği günlerde, daha 9 Mayıs'ta, hükümetle anlaşmış ve bir protokol imzalamıştı. Bu protokol tam 8 gün işçilerden ve kamuoyundan gizlendi.

Fakat istediği sonucu umduğundan çok daha kolay bir biçimde elde eden hükümetin bu gizli protokoldeki anlaşmayla yetinmek gibi bir niyeti yoktu. İMF'ye verilen niyet mektubu bahane edilerek sendikal ihanet çetesine yeniden baskı yapıldı. Sergilediği uşaklığı daha da derinleştirmesi, satışı daha da boyutlandırması istendi. Bu yeni durum karşısında bir iki göstermelik çıkış daha yapan Meral, sermaye temsilcilerini çok da fazla uğraştırmadan, ağır koşulların altına imza atmaktan çekinmedi.

Satış tamamlandıktan sonra mikrofonların karşısına geçen Meral bu kez ağız değiştirmişti. İMF programına ilişkin söylediklerini bir anda yaladı yuttu. “Elbette ki bugünkü sorunları, sıkıntıları gideremeyecek, ama ülkenin geleceği bakımından bir rahatlık sağlayacağını düşünüyoruz” diyerek sözleşmeyi savundu. Bunun karşılığında da hem başbakanın, hem de diğer bakanlardan bol bol övgü aldı.

İhaneti aşma sorumluluğu

Satış sözleşmesinin kolayından kotarılması sermayenin bir yeni kolay başarı kazanması anlamına gelmektedir. Fakat daha da önemli olan şudur. Giderek yoğunlaşan sermaye saldırılarına, bunun yarattığı ağır yıkıma rağmen sınıf cephesinden kayda değer bir tepkinin ortaya çıkmaması, satış sözleşmesinden daha ağır darbelere güçlü bir zemin sunmaktadır.

Elbette ki bunun nedenlerinin ne olduğu bir sır değildir. Sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyinin zayıflığı, her alanda yıkıcı bir önderlik problemiyle karşı karşıya olması, orta yerdeki önderlik ihtiyacının devrimci bir alternatifle doldurulamamış olması, sınıf hareketinde şu anda yaşanan açmazın en temel nedenidir.

“Düzen alternatiflerinin tükendiği ve ortada güven veren devrimci bir alternatifin de bulunmadığı koşullarda, yığınları bekleyen akıbet, çaresizlik içerisinde edilgenleşmekten, umutsuzluk içinde tükenmekten ve çürümekten başka bir şey olamaz. Ta ki toplumsal birikim kendiliğinden patlamalar halinde kendine bir yol açmaya çalışana kadar.” (Ekim, sayı: 222, Nisan 2001)

Önümüzdeki dönemde, sınıfın sermayenin saldırılarından kaynaklı kayıplarının artmaması, yıkımla paralel derinleşecek çaresizlik ve çürümenin önüne geçilmesi, tümüyle bu tablonun değiştirilmesine bağlıdır. Bunun için hiç de bir kurtarıcı beklemeye gerek yoktur. Saldırıları karşı birleşik, militan bir mücadele örülmesi doğrultusunda atılacak ilk ciddi adımlar, sınıf hareketinin sahip olduğu potansiyel olanakları harekete geçirmeye yetecektir. Kamu işçilerinin yaşadıkları açık ihanete ve özelleştirme saldırısına karşı alacakları direniş tutumu bu noktada kendini fazlasıyla aşan bir işlev görebilir. Sınıf hareketinin önünü açmada rol oynayabilir. Saldırıların püskürtülmesi de, sendikal ihanet şebekesinin elinden sendikaların kurtarılması da kitlelerin dışı dış bir mücadeleye kazanılmasıyla mümkündür.

Bu ise görev ve sorumluluklara her alanda çok daha güçlü bir şekilde yüklenilmesiyle olanaklıdır.

TÜSİAD oligarkları yine “demokrasi” istedi!

TÜSİAD bunu hep yapıyor. Özellikle de sistemin baskı ve teröre başvurma ihtiyacı arttığında, mutlaka patronlardan bir demokrasi talepleri paketi çıkıyor. İnsan haklarından işkencenin önlenmesine, anadilde eğitimden düşünce özgürlüğüne kadar, özde demokratikleşmenin olmazsa olmaz koşullarından olan bir dizi madde alt alta sıralanıp bir Prof

Sahte sendika yasası ancak 4 Mart ruhu ile püskürtülebilir

4-5 Mart 1998'de Kızılay direnişiyle püskürtülen sahte sendika yasası, bir kez daha kamu emekçi hareketinin önüne dikilmeye çalışılıyor. Ve kamu emekçileri bir kez daha yasayı püskürtme bilinciyle sokaklara çıktılar. Yasanın görüşülmeye başlandığı haberlerinin akabinde, saldırı ülke çapında protesto edildi. Hemen ardından da Ankara mitingi kararı alındı. Sendika yöneticilerinin yaklaşık bir hafta sürecek yürüyüşünün ardından, 26 Mayıs Cumartesi günü kamu emekçileri Ankara'da buluşacaklar.

Ama öncelikle, yasanın neden şimdi tekrar gündeme getirildiğine bakmak gerekiyor.

Oldukça ciddi bir krizle boğuştuğu bir sırada ve Ölüm Oruçları gibi ek sorunlar da yaşıyorken, siyasil iktidarın daha akılcı davranması, ek sorunlardan olabildiğince kaçınması beklenir. Oysa sahte sendika yasasında, kamu işçilerine sıfır zam dayatmasında vb. görüldüğü gibi, tam tersi bir tutum içindedir. Burjuvazi bu tür saldırıların sorunlarını artıracaklarını göremeyecek kadar bilinçsiz olmadığına göre, hak gasplarının “ciddi bir sorun”la karşılaşmadan gerçekleştirilebileceği hesabında olmalıdır. Bu konuda belli “güvenceler”e sahip olmalıdır. Kamu işçisi için Türk-İş üzerinden böyle bir ihanetin yaşandığı ortadadır ve kamu işçisi de büyük oranda bunun farkındadır. Zaten işbirliği ve ihanet bu sendikanın kuruluş biçimi ve amacında bulunmaktadır, sınıf tarafından da tescil edilmiştir. Türk-İş CIA'nın kurdurduğu ve beslediği paravan bir örgüt, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki Truva atıdır.

Kamu emekçi sendikaları ise, sermaye iktidarı ile dişe diş bir mücadele içinde kurulmuş, bu mücadelenin fiili kazanımları olarak hayat bulmuş öz örgütlülüklerdir. Yaşadığı gerileme ne olursa olsun, Türk-İş ile kıyaslanabilir bir açık ihanet kalesi olduğu söylenemez. Ancak sistem buna rağmen ve kendisi için böylesine kritik bir süreçte kamu emekçilerine saldırıyı göze alabiliyorsa, yine de “güvendiği” bir şeyler olmalıdır. Sisteme güven verenin, kamu emekçi sendikalarının reformist yönetimleri olduğunu belirtmekten kaçınmamak gerekiyor. Reformizmin KESK üzerindeki hakimiyetinin yeni olmadığı, dolayısıyla bunun, saldırının bugün gündeme getiriliyor olmasına yeterli gerekçe yaratmayacağı düşünülebilir. Ama böyle bir düşünce reformizmin bu süreçte geçirdiği evrimi gözardı etmek olacaktır.

İMF-TÜSİAD yıkım programlarını uygulamakla görevlendirilmiş olan 57. hükümetin iki yıllık icraatına bu açıdan bir gözatalım. İşçi ve emekçileri tam bir yıkıma, ülkeyi tam bir emperyalist boyunduruk ve sömürüye mahkum etme amaçlı bir programın sorunsuz uygulanabilmesi için, bir direnişe önyak olabilecek güçlerin tasfiyesinin zorunlu olduğu açıktır. Bu açıklık üzerinden sistem, iktisadi yıkım programını siyasal bir kıyım programıyla paralel uygulamaya geçmiştir.

Siyasal kıyım programının özünü azgın bir devlet terörü oluşturmakla birlikte, bu saldırı, hedeflediği siyasal oluşumlara bağlı olarak, esasta iki ayrı koldan yürütüldü, halen de yürütülmektedir. Birincisi, devrimci hareketin “imha” yöntemiyle tasfiyesi ve teslim alınmasıdır. İkincisi, devrimci harekete yönelik

bu imha saldırısıyla basınç altına alınan reformist hareketin daha fazla düzene entegre edilmesidir. Süreç, devrimciler konusunda olmasa da, reformizm üzerinde büyük oranda amacına ulaşmış durumdadır. Özellikle de zindan katliamlarıyla büyük mesafe kaydetmiş bulunuyor.

KESK yönetimine hakim ÖDP reformizminin 19 Aralık katliamı sürecinde, örgütlerine gönderdiği “tutsak yakınlarına kapıların kapatılması” genelgesi bile, tek başına, sistemin aldığı mesafeyi açıklamaya yetecektir. Sahte sendika yasası konusunda düzene cesaret veren, tam da katettiği bu mesafedir. Teslim alınmış bir siyasal akım tarafından yönetilen sendikaları tasfiye etmenin pek de zor olmayacağını hesaplıyorlar. Ancak bu hesapta, başka bazı etkenler de bulunuyor ve bunlar da gözardı edilemeyecek önemdedir.

Enerji-Yapı Yol Sen:

Sahte sendika yasasına direneceğiz!

Kamu emekçileri;

Siyasi iktidarın yeni bir saldırısıyla karşı karşıyayız. Emperyalizmin istekleri doğrultusunda ülkemizi sermaye sınıfı için dikensiz gül bahçesine çeviren siyasi iktidar, toplumsal muhalefeti susturacak yasal düzenlemeleri ve uygulamaları peşpeşe sürdürüyor. Bunun son örneği TBMM’ye sunulan “Kamu Görevlileri Sendika Yasa Tasarısı”dır. Bu tasarı uluslararası normlara ve mücadelemizle kazandıklarımıza aykırı, içeriğiyle anti-sendikal bir yasadır. Haziran ayı öncesindeki ILO genel kuruluna yetiştirilmek üzere TBMM’de tasarıyı yasalastırmayı planlayan hükümet, bugüne kadar kamu emekçilerinin haklı tepkilerini duymazlıktan geldi. Çünkü devlet güdümlü sendikal anlayış, bir payanda olarak iktidara destek veriyor, yasanın bir an önce çıkması için iktidar ortağı bir partinin de desteğiyle çalışma yürütüyor.

Aslında şu anda yürürlükte olan ve parlamentoda onaylanmış bulunan 87, 98 ve 151 sayılı ILO Sözleşmeleri gereği kamu çalışanlarının grev ve TİS haklarının var olmasına rağmen, siyasi iktidar uzun yıllardan beri yarattığı kriz ortamının da yardımıyla çalışanların bilincini karartmakta, ANAYASAL gerekçeleri ileri sürerek bu hakkın kullanılmasını engellemektedir. Oysa ANAYASA grevli-toplusözleşmeli, özgürlükçü bir yasal düzenlemenin önünde engel değildir. **Eğer öyle olmasaydı, Plan ve Bütçe Komisyonunun Meclis Başkanlığına diye sunduğu raporun 3. Paragrafında ILO’nun 87, 98, 151 sayılı sözleşmelerine atıfta bulunularak, örgütlenme ve toplu pazarlık haklarını kullanmak amacıyla sendikalarını kurdular itirafında bulunulmazdı. Yine tasarının geçici 4. Maddesinde Tüm Bel Sen’in Toplu Sözleşmelerine atıfta bulunularak “... Kanunun yayımı tarihine kadar memur temsilcileri ile toplu sözleşme imzalayan kamu görevlileri hakkında idari, mali veya adli takibat yapılamaz, başlatılanlar işlemiden kaldırılır” denilmezdi.**

Yeni yasaklar yaratmak için yasalari kullanmayı iyi

bilenler, bu son yasa taslağı içine sinsice yerleştirdikleri maddeler ile varolan haklarımızın kullanılmasını da engellemek istiyorlar. Bunu gerçekleştiren en büyük desteği de geçmişte “memurlar sendika kuramaz” deyip bizleri idareye ve yargıya ihbar edenlerden, siyasi iktidarın koltuğuna girip çalışanların haklı ve meşru mücadelesini bölmeye çalışanlardan alıyorlar. **Yani KAMU-SEN’den.** Ancak gerçekler gün gibi ortada: EMEK PLATFORMU toplantılarında TİS ve GREV hakkı olmadan Sendika olmaz demek zorunda kalanlar, şimdi bu yasa tasarısının meclisten geçme sürecinde güçlerini olabildiğince tasarının bu haliyle geçmesi için kullanıyorlar.

Bir kez daha haykırıyoruz:

GREVSİZ TOPLU SÖZLEŞMESİZ YASAKÇI BU YASAYI KABUL ETMEYECEĞİZ. SENDİKALARIMIZI YOK ETTİRMEYECEĞİZ.

Konfederasyonumuz KESK ve sendikamız ENERJİ-YAPI YOL SEN son 10 yıldır KAMU ÇALIŞANLARININ mücadele sürecine damgasını vurmaktadır. Dün 24 Aralıkları, 17-18 Haziran Kızılay eylemlerini yaratan örgütlerimiz, 4 Mart 98’de KIZILAY direnişimizde olduğu gibi her türlü fiili ve meşru mücadele yöntemini kullanarak bu tasarıyı ve saldırıyı püskürtmeye kararlıdır. Örgütlü mücadeleye inananlar icazetli-hükümet destekli sendikacılık yerine siyasi partilerden ve devletten bağımsız, özgür ve demokratik sendikacılığı hedefleyenler, kendi öz gücüne güvenip haklar mücadele ile alınır diyenler bugün alanları doldurmalı ve taleplerini yüksek sesle haykırmalıdır:

SAHTE SENDİKA YASASINA HAYIR! HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

Siyasi iktidar özellikle son iki ay içinde kendi yarattığı krizlerin faturasını başta kamu çalışanları olmak üzere işçilere, köylülere, emekl

Şişe-Cam işyerlerinde 6 bin işçi greve çıktı...

Mücadele bayrağı cam işçisinin elinde!

Şişe-Cam işyerlerinde toplam 6 bin işçi 24 Mayıs'ta greve çıktı. Kristal-İş Sendikası ile işveren arasında 6 aydan bu yana sürdürülen TİS görüşmeleri, işverenin uzlaşmaz tutumu nedeniyle imzalanamadı. Bunun üzerine Trakya Cam, Paşabahçe Cam, Anadolu Cam, Çayırova Cam ve Cam Elyaf'a bağlı işyerlerinde grev pankartları asıldı.

Greve çıkan işçilerin, işveren tarafından kabul edilmeyen üç temel talebi bulunuyor.

1- Cam işletmelerinde taşeron ve müteahhit uygulamasına son verilerek, bu statüdeki tüm işçilerin kadroya alınması ve sendikalı yapılması.

2- İşverenin kapsam dışı personel uygulamasına son vermesi. Bu durumda çalışanların da gene sendikal haklardan yararlandırılması. Şişe-Cam işyerlerinde sendikal örgütlülüğü zayıflatmak isteyen işveren kapsam dışı personel uygulamasına büyük önem veriyor. Şu anda işyerlerinde çalışanların neredeyse üçte biri kapsam dışı personel statüsünde.

3- Üçüncü talep ise ücretlerle ilgilidir. Şişe-Cam işçisinin grevi bugün iki nedenden dolayı önem taşımaktadır. Birincisi, mevcut durgunluk ve sessizlik ortamında sınıf hareketine bir parça da olsa soluk aldıracağı için. Yüzbinlerce kamu işçisinin tersine cam işçisi sözleşme sürecini belli bir duyarlılıkla takip etmiş ve sendikası üzerinde bu konuda zorlayıcı olmuştur. O yüzden de kamu TİS'leri sendikal ihanet çeteleri tarafından satılırken, cam grup sözleşmesinde yaşanan uzlaşmazlık greve çıkılmasıyla sonuçlanmıştır.

Cam işçisi, sermayenin saldırılarına karşı tutulacak yolun çaresizlik ve teslimiyet değil hak alma bilinci ve haklar için mücadele olduğunu göstermektedir tüm sınıfa.

Cam işçisinin grevini önemli kılan bir diğer nokta, yükselttiği taleplerdir. Kastettiğimiz ücrete ilişkin talepler değildir. Elbette ki yüzbinlerce kamu işçisinin üç kuruş karşılığında satıldığı bir ortamda ücretle ilgili taleplerde diretilmesi de önemlidir. Ama asıl anlamlısı taşeronlaştırmaya, müteahhit uygulamasına ve kapsam dışı personel çalıştırmaya karşı dile getirilen taleplerdir. Taşeronlaştırma ve kapsam dışı personel istihdamı sermayenin sistemli saldırı politikalarından biridir. Bununla işçi sınıfının örgütlülüğünün tasfiyesi, bunun yerine “esnek çalışma”nın geçirilmesi amaçlanmaktadır. Özellikle son on yıldır işverenler bu konuda, hem cam işyerlerinde hem de diğer sektörlerde bir hayli mesafe almışlardır.

Dolayısıyla taşeronlaştırmanın ve kapsam dışı personel istihdamının kabul edilmemesi, sermayenin temel bir politikasının reddi ve sendikal örgütlenmenin savunulması anlamına gelmektedir. Bu, sınıfın temel önemde bir talebidir.

Cam işçisi, zengin bir militan mücadele deneyimine sahiptir. Sendika cephesinden bir zayıflık ve kırılma yaşanmazsa eğer, talepleri için kararlılıkla mücadele etmesini ve kazanmasını bilecektir. 1991'de yaşanan

grev, hemen peşinden tensikatlara karşı yürütülen ve zaferle sonuçlandırılan büyük direniş, cam işçisinin mücadele kapasitesini göstermeye yetmektedir.

Fakat direnişin zaferle sonuçlanması, cam işçisinin diğer sınıf kardeşleri tarafından yalnız bırakılmamasıyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Bütün sektörlerden ve işyerlerinden işçi ve emekçiler grev süresince cam işçisine aktif destek sunmak sorumluluğuyla yüzyüzedir. Unutulmamalıdır ki, cam işçisinin zaferi sınıf hareketinin zaferi olacaktır. Özellikle içinde bulunduğumuz dönemde sınıf dayanışmasını ve mücadele birliğini güçlendirmeye her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır.

Kristal-İş'in Şişe-Cam grevine ilişkin açıklamasından...

Şişe-Cam'da grev başlıyor

(...) Sendikamız uyuşmazlığın masada çözümü için ekonomik fedakarlık dahil her çabayı harcamıştır. Ancak işverenin toplu sözleşme gelenekleriyle bağdaşmayan bir biçimde eski teklifinden daha düşük tekliflerle masaya gelmesi uzlaşma zeminini ortadan kald

arı ve reformist solun hayalleri

H. Fırat

(24 Mart ‘01 tarihli bir konferansın kayıtlarıdır...)

biçimde harekete geçirmek istiyorsanız, bu istemleri hayal yaratmadan formüle etmek zorundasınız. Bu istemleri vermezler, bu istemler mücadele ile alınır demelisiniz. Bu istemler tabii ki bu düzenin çıkarlarına aykırı, ama eğer işçi sınıfı, emekçiler birleşirlerse, örgütlenirlerse, direnirlerse, bu istemleri şu veya bu ölçüde elde edebilirler ve bu istemleri elde etme mücadelesinde başarı kazandıkları ölçüde bu düzenin üstesinden de gelebilirler bilincini vermek zorundasınız kitlelere.

‘30’lu yılların halk düşmanı politikalarına “halkçılık” payesi

Perinçekçiler şu günlerde, işçisinden sanayicisine “tek milleti” ‘30’lu yılların sözde denenmiş ve sınanmış “Halkçı-devletçi ekonomi programı etrafında” birleştirmekten söz ediyorlar. Yakın tarihe yönelik bu iddia tümüyle bir safsatadır. Uygulandığı dönemde zerre kadar halkçı bir içerik ve işlev taşımamış devletçi uygulamaların bugün böyle sunulması tarihi gerçeklerin tersyüz edilmesinden başka bir anlam taşımıyor. ‘30’lu yılların devletçi politikaları, halkçı değil tümüyle halk düşmanıydı; emekçilere ağır bir ekonomik ve sosyal fatura ödetilerek uygulandı. Döneme ilişkin tüm araştırmalar bunu bütün açıklığı ile ortaya koyuyor. Devletçi uygulamaların tüm yükünün emekçilerin, işçilerin ve köylülerin sırtına yüklendiği; bu politikalarla tam da burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin palazlandırıldığı, döneme ilişkin tüm araştırmaların ortak vargısı durumunda. ‘30’lu yılların “halkçılığı” iddiası, ‘60’lı yılların soluna Kadroculardan kalma bir efsaneydi, bu efsane yıkılalı yıllar oldu.

‘30’lu yılların devletçiliği dönemi, işçi sınıfı ve emekçilerin her türlü hak ve güvenceden tümünden yoksun bırakıldıkları bir dönem oluyor aynı zamanda. Bu dönemin çalışma yasaları yoğun sömürüyü güvenceye alır ve emekçilerin her türlü örgütlenme ve hak arama yollarını tıkar. Emekçiye sendikal örgütlenme bile yasak, emekçiye politik örgütlenme zaten yasak. Faşist İtalya’dan o ünlü ceza yasalarının, ünlü 141-142. maddelerin tam da bu dönemde, yani “halkçılık” payesi ile cilalanan devletçilik döneminde alındığını söylemek bile, durumun gerçekte ne olduğunu anlamak için yeterli.

Bu tümüyle anlaşılır bir durumdur ve tam da izlenen devletçi politikalarla bağlantılıdır. Dönemin koşulları içinde zorunlu kalınarak gündeme getirilen devletçi ekonomik uygulamalar emekçilerin elini kolunu bağlamayı gerektiriyordu. Devletçi sanayi yatırımları için gerekli kaynaklar tam da emekçilerin boğazından kısılarak yaratılabiliirdi. Bunun kolayca ve engelsizce yapılabilmesi için de işçi sınıfının ve emekçilerin elini kolunu tümünden bağlamak gerekirdi. Devletçilik döneminin sendikal örgütlenmeyi bile yasaklayan çalışma mevzuatı buna hizmet ediyordu.

Tüm bunlarla demek istiyorum ki, ‘30’larda uygulanan devletçi programın en ufak bir halkçı karakteri yok. Tam tersine, tamı tamına halk düşmanı, halkı perişan eden politikalar bunlar. Halkçılık söylemi burada gerici, hatta bir ölçüde faşizan bir ideolojik argümandan başka bir şey değil. Bunun böyle olduğuna aynı Perinçek’in ‘90’lı yılların başında yazdıklarını bile tanık olarak gösterebiliriz. Üstelik Kemalizm üzerine “30 yıllık çalışması”nın ilk kitabı üzerinden...

‘30’lu yılların devletçiliği ne halkçıdır ne de Türkiye’ye özgüdür. 1929 Büyük Bunalımının bir dizi başka bağımlı ülkede ortaya çıkardığı bir zorunluluktur. Türkiye’nin ilerici yazarları ve akademisyenleri tarafından bile yeterince incelenmiş, somut veriler üzerinden kanıtlanmış bir durumdur bu. Savaşa doğru giden bir dönem bu; dünyada ticari bloklaşmalar, içe kapanma var, devlet müdahaleciliği genel bir eğilim durumunda. Dünyanın bir dizi başka geri ve bağımlı ülkesinde, özellikle de Latin Amerika’da, ülkeye yeterli emperyalist sermayenin akmadığı bu özel koşullarda gündeme getirilmiş politikalar bunlar.

Düzen gençliğe geleceksizlik ve hücre duvarları vaad ediyor...

Teslim olmayalım!

Şubat krizi sonrasında ekonomik bir iflasla yüzyüze kalan sermaye düzeni, bir kez daha emperyalist merkezlerden hazırlanan kriz yönetim planlarıyla düze çıkarılmaya çalışılıyor. Yeni kriz yönetim planı, içerik ve hedefleri bakımından, son otuz yıldır krize çözüm adı altında uygulanan İMF-DB reçetelerinin daha da ağırlaştırılmış bir biçimi. Bu plan emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye yeni sömürü ve soygun alanları açarken, işçi ve emekçi kitlelerin yıkımını öngörüyor. On yılları bulan yapısal krizin bu en ağır nöbeti, bir kez daha emekçilerin boyunlarının sıkılmasıyla atlatılmaya çalışılıyor.

Emperyalizme uşaklık, emekçilere sınırsız düşmanlık

Düzen cephesinde son dönemin tablosu, emperyalizme kölece bir bağımlılıkla işçi ve emekçilere düşmanlığın çarpıcı bir aynasıdır. “Ulusal” yaftası ile lanse edilen programın gerçek içeriği şimdi tüm açıklığıyla ortadadır. Dünya Bankası’nın bir memuru ülkeye fiili başbakan olarak atanmıştır. Düzenin göstermelik kurumları artık tümüyle bir yana bırakılmıştır. Emperyalizmin memuru Derviş onların doğrudan iradesini temsil ettiğinden dolayı tüm düzen kurumları önünde hizaya durmaktadır. Bunun en çarpıcı ifadesi “15 günde 15 yasa” olmuştur. Emperyalistlerin verdiği bu komutun gerekleri, tüm burjuva parti ve kurumlarının elbirliğiyle, uşakça bir sadakatle yerine getirilmiştir.

Emperyalist tahakküm öyle bir noktaya gelmiştir ki, artık ülkenin resmi başbakanı ve bakanları ABD büyükelçisini ziyaret edip günlük raporlar vermektedirler. ABD Başkanı, doğrudan düzenin iç siyasal kurumlarına emirler yağdırmakta, sömürü ve soygun kararlarının hayata geçirilmesini bizzat denetlemektedir.

Emperyalistlere kölece uşaklığın ve emekçilere dönük kapsamlı yıkım saldırısının karşılığı birkaç milyar dolardır. Bu birkaç milyar dolar düzen cephesinden tam bir bayram havasıyla karşılanmış, işçi ve emekçi kitlelere bir kurtuluş umudu olarak gösterilmiştir. Oysa bu birkaç milyar dolar gerisin geri işçi ve emekçilerin soygunu ile emperyalisterin kasalarına dönecektir. İşçi ve emekçilerin önüne yeni yıkım paketleri olarak konulacaktır.

Gençliğe karanlık ve geleceksizlik!

Düzenin kapsamlı yıkım programı, tüm ezilenlere olduğu gibi gençliğe de yıkım ve geleceksizlik öngörmektedir.

Krizin ilk faturasıyla beraber ilk önce küçük ve orta boy işyerlerinde çalışan genç işçiler kapı dışarı edilmiştir. Halen kapı dışarı edilmeyenlerse, işsizlik tehditiyle zaten ağır olan çalışma koşulları daha da ağırlaştırılmış bir biçimde çalışmaya devam edebilmektedirler. Asgari ücretin altındaki ücretler, krizle erimesi yetmiyormuş gibi, ya daha da düşürülmekte ya da hiç ödenmemektedir. Diğer yandan, büyük ölçekli fabrikalarda yapılan kitlesel tensikatların ardından alınan genç ve çocuk yaşta denebilecek işçiler, düşük ücret ve hiçbir sosyal hak tanınmaksızın azgınca sömürülmektedirler.

İşçi ve emekçi çocukları, ailelerinin yaşadığı büyük yoksullaşma nedeniyle, artık üniversitelerin kapılarını dahi göremeyecek bir hale getirilmişlerdir. Onları artık doğrudan işsizlik beklemektedir. Halen okumakta olanlar ise üniversitelerden kapı dışarı edilmektedir. Bugün hiçbir işçi-emekçi çocuğu okul giderlerini karşılayacak durumda değildir.

Yıkım programı, diplomalı işsizliği de artık olağan bir durum haline getirmiştir. Formasyon ve uzman mühendislik saldırılarıyla üniversiteler de artık ucuz işgücü ve diplomalı işsiz yetiştirme merkezleri haline gelmişlerdir.

Emperyalizmin sadık uşakları, işçi ve emekçilere

yıkımdan başka birşey vermezken, gençliğe de geleceksizlik ve karanlık vaatmektedirler.

Sosyal yıkıma faşist terör eşlik ediyor!

Büyük bir acımasızlık ve pervasızlıkla uygulanan sosyal yıkım programı, sınırsız bir faşist zor ile tamamlan

